

ΜΑΡΙΑ ΠΕΤΤΑ

Ελισσά

Η ΟΡΦΑΝΗ ΚΟΡΗ

*Λένε πως ορφανός
γίνεται κάποιος όταν
χάνει τη μητέρα του.
Όμως, η Ελισσά ήταν
πάντα μία κόρη...
ορφανή.*

ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ε.Η.
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Ελισώ, η ορφανή κόρη
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Πέττα
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Εκδόσεις Έξη
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Μαρία Πέττα
Copyright © 2019 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-31-8

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

Μαρία Πέττα

ΕΛΙΣΣΩ
Η ΟΡΦΑΝΗ ΚΟΡΗ

Εκδόσεις Έξη

Χειμώνας 1991
Μπολνίσι Γεωργίας

Αρκετό καιρό είχε να πάρει άδεια από τη δουλειά η Σύλβα, τουλάχιστον για τους δύο τελευταίους μήνες ήταν σίγουρη. Έφευγε από το πρωί, πριν ακόμα χαράξει ο Θεός τη μέρα, κι επέστρεφε στο σπίτι αργά το βράδυ. Πότε διπλές, πότε τριπλές ήταν οι βάρδιες της. Εκείνη τη χειμωνιάτικη μέρα είχε ρεπό. Είχε πλέον φτάσει στα όριά της, μπορεί και να τα είχε ξεπεράσει, όταν κατάφερε να εξασφαλίσει μία μέρα να ξεκουραστεί. Να είναι καλά η Ειρήνη, η νύφη της που θα δούλευε διπλοβάρδια και θα την κάλυπτε. Δεν ήταν μόνο η κούραση, ήταν και τέτοια η δουλειά της, που τη βύθιζε μέσα στα προβλήματα και τον πόνο των άλλων ανθρώπων. Ας ήταν, τουλάχιστον έτσι ξεχνούσε τα δικά της... ή μήπως όχι; Μάλλον δεν τα ξεχνούσε, απλώς τα κοιμίζε για λίγο, τα άφηνε να ξαποστάσουν. Η δουλειά της απαιτούσε αρκετές ώρες εργασίας, την

απασχολούσε ασταμάτητα, ακόμα και Σαββατοκύριακα. Τον τελευταίο καιρό, όμως, αισθανόταν υπερκόπωση, σωματική και ψυχική. Έπρεπε να ξεκουραστεί, δεν πήγαινε άλλο η κατάσταση κι ας έλειπε από το σπίτι όσο περισσότερο μπορούσε. Το νοσοκομείο έμοιαζε να είναι το καταφύγιό της. Ήταν για εκείνη ο μοναδικός χώρος που δεν είχε χρόνο ούτε να σκέφτεται τα δικά της, ούτε να τα αναλύει, παρ' όλο που οι σκέψεις της ήταν πολλές και επίπονες. Μα έτσι που ήταν η ζωή της μόνο τέτοια χωρούσε, δεν ήταν λίγα τα βάσανά της.

Είχε ξυπνήσει γύρω στις τέσσερις τα χαράματα, ήταν συνηθισμένη να ξυπνάει νωρίς, πριν ακόμα ξημουτίσει ο ήλιος. Το βιολογικό της ρολόι χτύπησε στην ώρα του, γι' αυτό δεν κατάφερε να κοιμηθεί λίγο παραπάνω. Όσες φορές κι αν στριφογύρισε στο κρεβάτι, όσες φορές κι αν προσπάθησε να κλείσει τα μάτια της, δεν τα κατάφερε.

Άφησε έναν αναστεναγμό να βγει από τα κατάστηθά της και σηκώθηκε. Σήμερα, τουλάχιστον, είχε την ευκαιρία να ξεκουραστεί. Όσο μπορούσε φυσικά, γιατί είχε και μια οικογένεια κι ένα σπίτι να φροντίσει. Τα παιδιά της κοιμόντουσαν ακόμα, το ίδιο κι ο αγαύρευτος ο άνδρας της. Δίπλα της ήταν και ροχάλιζε, όχι στο κρεβάτι της, μα στο ντιβάνι που συνήθιζε να

κοιμάται, εκεί, στην άκρη του δωματίου. Το μόνο που μοιράζονταν πια, ήταν το ίδιο δωμάτιο. Ούτε λόγια, ούτε κουβέντες.

Πήγε στην κουζίνα, έφτιαξε καφέ και κάθισε να τον απολαύσει. Έξω είχε αρχίσει να ρίχνει χιόνι, ήταν σίγουρη πως μέσα σε μία ώρα θα το έστρωνε. Άνοιξε το παράθυρο της κουζίνας και άφησε τον παγωμένο αέρα να χαιδέψει το πρόσωπό της και να πάρει έξω την μπόχα της κλεισούρας, της καπνίλας και του αλκοόλ. Ήθελε να διώξει τη βρώμα από τις ανάσες αυτών που έφυγαν χθες βράδυ μόλις την είδαν, όταν γύρισε με τα παιδιά της.

Εκείνη, με το που μπήκε στο σπίτι, είχε σταθεί στην πόρτα, κρατώντας τον γιο της αγκαλιά και παραμάσχαλα την κόρη της. Τους κοίταξε αγριεμένη κι αυτοί, με μια βουβή συνεννόηση, σηκώθηκαν έτσι απλά και έφυγαν. Πάλι καλά. Μόλις βγήκε κι ο τρίτος, εκείνη κλώτσησε με δύναμη την πόρτα κι αυτή έκλεισε σφαλίζοντας μέσα μόνο τη μυρωδιά τους, την απαίσια και τη δύσοσμη ανάσα τους. Ο άνδρας της είχε μείνει εκεί ασάλευτος και συνέχισε να πίνει χωρίς να της ρίξει ούτε ένα βλέμμα. Μία ώρα αργότερα τον ένιωσε που μπήκε στο δωμάτιό τους και ξάπλωσε.

Τόσες μέρες στο σπίτι δεν είχε ανοίξει ούτε παράθυρο, ούτε πόρτα. Ποιος θα το έκανε αφού αυτή έλει-

πε; Εκείνος ο χασομέρης; Τα παιδιά ήταν στο σπίτι του αδελφού της και τα πρόσεχε η γιαγιά που έμενε μαζί τους. Η ίδια έλειπε από το πρωί μέχρι αργά το βράδυ, ενώ το σπίτι είχε καταληφθεί από τον ανεπρόκοπο τον άνδρα της και, ποιος ξέρει ποιους κουβαλούσε εκεί μέσα και τι έκαναν. Ήπιε την τελευταία γουλιά από τον καφέ της και ξεκίνησε την πάστρα από την τουαλέτα. Δημόσια αν ήταν, πιο καθαρή θα φαινόταν. Μια ολόκληρη χλωρίνη χρειάστηκε να ρίξει για να την καθαρίσει. Έπειτα πήγε στο σαλόνι και άρχισε να μαζεύει τα άδεια μπουκάλια. Στην αρχή τα μετρούσε, μετά κάπου έχασε το μέτρημα. Μέχρι και αποτσίγαρο είχε βρει στο πάτωμα, αχούρι το είχε καταντήσει. Ευτυχώς το βράδυ που είχε φέρει τα παιδιά ήταν μισοκοιμισμένα και δεν είχαν δει αυτό το χάλι.

Έβαλε σκούπα, καθάρισε και άνοιξε διάπλατα την πόρτα και τα παράθυρα. Τι κι αν έκανε αφόρητο κρύο; Δεν την ένοιαζε. Η ψυχή της ήταν πιο κρύα από τη θερμοκρασία εκεί έξω. Να ξεβρωμίσει ήθελε το σπίτι. Η μυρωδιά την έπνιγε. Αφού τελείωσε, πήγε στην κουζίνα. Είχε βάλει αποβραδής τα φασόλια να μουλιάσουν στο νερό. Αυτός θα ζυπνούσε μεσημέρι και σίγουρα θα έψαχνε για φαί.

Δεν ήθελε και δεν άντεχε κανένα σκηνικό από μέρους του. Τις μέρες που έλειπε στη δουλειά δεν την ένοιαζε, ούτε αυτόν τον ένοιαζε, μα όταν την έβλε-

πε σπίτι απαιτούσε να έχει σπιτικό φαγητό. Λες και το έτρωγε. Να την ταλαιπωρήσει ήθελε, μόνο αυτό. Έπρεπε να είναι όλα έτοιμα και στην εντέλεια, να φάει και να ξεκουμπιστεί, να πάει στον διάολο. Να της αδειάσει τη γωνιά και να μείνει αυτή να ξεκουραστεί λίγο, σαν άνθρωπος. Πήρε να καθαρίσει το κρεμμύδι κι έπειτα το έριξε στο λάδι να τσιγαριστεί. Καθάρισε πατάτα και καρότο, έπλυνε και σέλινο, τα έκοψε και τα έριξε όλα στην κατσαρόλα. Έπειτα, έβαλε τη ντομάτα, το αλάτι και το πιπέρι. Χαμήλωσε τη φωτιά και τα άφησε να σιγοψηθούν, να πήξει η σάλτσα και να μελώσουν. Ύστερα καθάρισε την κουζίνα και μάζεψε τις σακούλες με τα σκουπίδια, εννιά είχε γεμίσει στο σύνολο και τις έβγαλε έξω. Νέος αέρας μπήκε στο σπίτι. Η μυρωδιά σαν να έφυγε. Να έφευγε κι αυτός... Όμως εκείνη ήταν που τον κρατούσε εκεί. Γιατί; Γιατί έτσι ήθελε.

Τον ήθελε εκεί για να ξεπληρώνει αμαρτίες, όχι δικές του, αλλά δικές της. Και είχε πολλές, οι δύο ήταν μεγάλες. Μα δεν πήγαινε στον παπά, δεν ήθελε μεσάζοντες. Μόνη της θα τα έβρισκε με τον Θεό σαν ερχόταν η ώρα. Θα του έλεγε, αυτό κι αυτό. Θα του έριχνε και τις ευθύνες που του αναλογούσαν και αυτός, αφού πρώτα θα τα ζύγιζε, θα αποφάσιζε για την ποινή της. Ποιος παπάς, ποια εξομολόγηση; Κουραφέξαλα.

Μόνη της θα λογαριαζόταν σαν έφτανε η στιγμή. Έπειτα ήταν και το άλλο, δεν ήθελε να την πιάσουν στο στόμα τους οι κουτσομπόλες και να τη βγάλουν σεργιάνι. Αλίμονο, αιτία έψαχναν για να σκαλίσουν το παρελθόν και η ίδια δε θα τους την έδινε ποτέ, όχι όσο ζούσε τουλάχιστον.

Έκλεισε τις πόρτες και τα παράθυρα και κοίταξε το ρολόι που κρεμόταν στον τοίχο. Η ώρα είχε πάει εφτά, έπρεπε να ξυπνήσει την κόρη της για το σχολείο. Πήγε στο δωμάτιό της, τη σκούνηξε κι αυτή πετάχτηκε αμέσως επάνω. Συγχυσμένη στην αρχή, μετά θυμήθηκε ότι την πήρε η μαμά της από τη γιαγιά και τους θείους το βράδυ.

«Σήκω να προλάβεις», αυτό της είπε όταν την κοίταζε με γουρλωμένα μάτια το κορίτσι.

Ούτε καλημέρα ούτε τίποτα. Πήγε στην κουζίνα, της έφτιαξε ένα σάντουιτς και το τύλιξε μέσα σε ασπρόμαχαρο, ύστερα της ζέστανε λίγο γάλα και την περίμενε.

Η μικρή κατέβηκε κάτω μετά από λίγη ώρα, ντυμένη, μισοχτενισμένη και με τη σάκα στον ώμο. Τι σημασία είχαν τα μαλλιά; Εκείνα τα κόκκινα μαλλιά που έφταναν κυματιστά μέχρι τη μέση της. Τόσο μακριά ήταν, τόσο έντονα κόκκινα, σαν τη φωτιά που έκαιγε τα σωθικά της. Ευτυχώς που η ποδιά της ήταν σιδερωμένη. Μια χαρά ήταν.

«Έλα, πιες το γάλα σου και φύγε, σε λίγο θα περάσει το σχολικό» της είπε η μάνα της και η μικρή πήρε το ποτήρι με το γάλα και το ήπια χωρίς ανάσα, χωρίς μιλιά. Όταν το άδειασε το γύρισε να της το δείξει. Περίμενε να ακούσει ένα μπράβο, όπως άκουγε από τη γιαγιά της, όμως ούτε αυτό δεν άκουσε.

«Το μεσημέρι μην πας στους θείους σου, να έρθεις εδώ. Σήμερα, έχω ρεπό και θα είμαι σπίτι», άκουσε να της λέει η μαμά της.

«Εντάξει μαμά» της απάντησε και πήγε κοντά της να τη φιλήσει, έτσι όπως έκανε και με τη γιαγιά, λίγο πριν φύγει για το σχολείο.

Η μάνα της έσκυψε και τη φίλησε σχεδόν στον αέρα, χωρίς να την αγγίζει με τα χείλη της.

«Άντε πήγαινε» της είπε δίνοντάς της το σάντουιτς και η μικρή έφυγε χαρούμενη που εισέπραξε ένα φιλή από τη μάνα της. Μπορεί να μην ήταν τόσο ζεστό, όπως εκείνο της γιαγιάς της, μπορεί να μη συνοδευόταν με αγκαλιά, είχε όμως άλλη αξία για την ψυχούλα της.

Όταν έφυγε, η Σύλβα μάζεψε τα ποτήρια και τα έπλυνε, έριξε ένα ανακάτεμα στη φασολάδα και έφτιαξε ακόμα έναν καφέ να τον πει με την πουχία της. Όταν τέλειωσε πήγε στο δωμάτιο του γιου της. Κοιμόταν ακόμα το μωρό της. Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού κι έμεινε για λίγο να τον κοιτάζει. Πόσο πολύ τον

αγαπούσε! Τον χάιδεψε στα μαλλιά καθώς έσκυβε να τον φιλήσει απαλά στο μάγουλο. Εκείνος, σαν την ένιωσε, άνοιξε τα ματάκια του.

«Καλημέρα ψυχή μου» του είπε κι αυτός μόλις την είδε αναπήδησε χαρούμενος από το κρεβάτι και την αγκάλιασε. Κοιμισμένος ήταν το βράδυ που τον πήρε από τη γιαγιά και δεν είχε πάρει είδηση ότι είχε κοιμηθεί στο σπίτι τους.

Εδώ και δύο μήνες έμενε στους θείους και τον πρόσεχε η γιαγιά, κι αυτόν και την αδελφή του, επειδή όπως του είπαν, η μαμά δούλευε πολλές ώρες και ξυπνούσε πολύ πρωί. Πώς να τους κουβαλούσε κοιμισμένους τα χαράματα και μέσα στο κρύο; Σίγουρα θα άρπαζαν κανένα κρυολόγημα.

Η αλήθεια ήταν, πως η ίδια είχε επιβαρύνει τις ώρες της, αυτή είχε ζητήσει να της δώσουν υπερωρίες. Όσο το λιγότερο έμπαινε σ' αυτό το σπίτι, τόσο το καλύτερο. Μα δεν πήγαινε άλλο αυτή η κατάσταση, της έλειπε ο γιος της, της έλειπε και η ξεκούραση. Το είχε παρακάνει. Σήμερα θα έπαιρνε τον Κωστάκη της μία μεγάλη βόλτα, θα περνούσε μαζί του χρόνο, το είχε ανάγκη κι αυτή κι εκείνος. Τον έντυσε με τα ζεστά του ρούχα, τον χτένισε και τον καμάρωσε.

«Κούκλο σ' έκανα, φτου σου αγοράκι μου» του είπε δίνοντας του ένα σβουρηχτό φιλί στο μάγουλο κι εκείνος της χαμογέλασε.

«Η Ελισσώ;» τη ρώτησε ο Κωστάκης.

«Έφυγε για το σχολείο αγάπη μου».

«Εγώ πότε θα πάω σχολείο;»

«Του χρόνου καρδιά μου, θα ξεκινήσεις από το νηπιαγωγείο και ύστερα θα πας και δημοτικό. Τι βιάζεσαι όμως να μεγαλώσεις, καλά δεν περνάμε παρεούλα;» του είπε δίνοντάς του άλλο ένα φιλί.

«Ναι μαμά, όμως εσύ λείπεις συνέχεια» της παραπονέθηκε.

«Ξέρεις πόσο σ' αγαπάω, η δουλειά μου όμως είναι απαιτητική. Έλα, σήκω να πάμε κάτω, σου έχω ετοιμάσει πολλές εκπλήξεις για σήμερα».

«Αλήθεια; Τι εκπλήξεις;»

«Αν σου πω δε θα είναι πια εκπλήξεις» του είπε κι αφού τον πήρε μια αγκαλιά κατέβηκαν μαζί στην κουζίνα για να του φτιάξει πρωινό.

Η φασολάδα ήταν έτοιμη. Έσβησε τη φωτιά και αφού την ανακάτεψε έβαλε το καπάκι από πάνω. Έφτιαξε τηγανίτες, έτσι ακριβώς όπως άρεσαν στον γιο της, με μπόλικο μέλι και κανέλα. Τις απόλαυσαν παρέα κι έπειτα, αφού συμμαζέψαμε, τον πήρε κι έφυγαν.

Πρώτα πέρασαν από την υπεραγορά και πήρε σαρδέλες κι έπειτα από τον φούρναρη για να πάρει φρέσκο ψωμί. Όποτε πήγαινε εκεί η ματιά της έδειχνε λες και έψαχνε κάτι, λες και περίμενε να δει κάποιον και, σαν δε γινόταν αυτό, έφευγε πάντα βουρκωμένη.

Ο φούρναρης ποτέ δεν κατάλαβε τι συνέβαινε σ' αυτή την κοπέλα. Τι έψαχνε να βρει εκεί μέσα και κοίταζε τόσο επίμονα πίσω από τις πόρτες που οδηγούσαν στο ζυμωτήρι και τους φούρνους; Ποτέ δεν τη ρώτησε. Η Σύλβα πλήρωσε το ψωμί και αφού τέλειωσε με τις υποχρεώσεις, πήγε με τον γιο της στο λούνα παρκ.

«Κοίτα πού σ' έφερε η μαμά αγόρι μου, αυτή είναι η πρώτη έκπληξη!» Ο Κωστάκης ξετρελάθηκε μόλις αντίκρισε τον πολύχρωμο παιδότοπο με τα ηλεκτρονικά παιχνίδια. Καιρό είχε να τον πάει εκεί η μαμά του κι η χαρά είχε ζωγραφιστεί στο πρόσωπό του. Τον άφησε να παίζει, να χαρεί η ψυχούλα του.

Τόσες μέρες κλεισμένο ήταν το μωρό της, χρειαζόταν να βγει και να ξεσκάσει. Τον άκουγε που γελούσε ευτυχισμένος κι ευφραινόταν η καρδιά της. Σε όλα τα παιχνίδια ήθελε να παίζει το αγόρι της κι αυτή δεν μπορούσε να του αρνηθεί, παρά μόνο στεκόταν και τον καμάρωνε. Σαν έφτασε η ώρα να φύγουν κατέβασε τα μουτράκια του. Όμως του είχε τάξει πως θα τον πήγαινε σ' εκείνο το κατάστημα με τα παιχνίδια και τους πολύχρωμους διαδρόμους. Αυτή ήταν η δεύτερη έκπληξη της ημέρας. Χάρηκε ο Κωστάκης και μόνο τότε συγκατάνευσε για να φύγουν.

«Πόσες εκπλήξεις έμειναν ακόμα μαμά;» ρώτησε λίγο πριν κατέβουν από το αυτοκίνητο.

«Χμ... Νομίζω πως έμεινε η μεγαλύτερη» του είπε κλείνοντάς του το μάτι και ο μικρός την αγκάλιασε χαρούμενος.

«Ανυπομονώ μανούλα μου, κρίμα όμως που δεν είναι μαζί μας η Ελισσώ, θα ήταν ακόμα πιο ωραία!»

«Κι εγώ ανυπομονώ, είχαμε αρκετό καιρό να περάσουμε τόσο όμορφα οι δυο μας και μου έλειψε. Όσο για την Ελισσώ, ναι, έχεις δίκιο, αλλά έχει το σχολείο της» του είπε πιάνοντάς τον από το χέρι για να μπουν μέσα στο κατάστημα.

«Πάρε μωρό μου ό,τι σου αρέσει» του είπε μόλις πάτησαν το πόδι τους μέσα κι αυτός, αφού παιδεύτηκε λίγο, διάλεξε ένα κόκκινο μεγάλο φορτηγό. Έπειτα έτρεξε στον διάδρομο με τις κούκλες.

«Μαμά, αυτή θα αρέσει στην Ελισσώ» είπε δείχνοντάς της μια κούκλα με ξανθά μαλλιά και γαλάζια μάτια. Τι να έκανε η Σύλβα, δεν ήθελε να του χαλάσει χατίρι. Την έβαλε κι αυτήν στο καλάθι.

Ύστερα τον πήγε στον ζωολογικό κήπο για να περπατήσουν μέσα στην καταπράσινη φύση και να δει τα ζώα. Είχαν αγοράσει και φιστίκια για να ταΐσουν τις μαϊμούδες. Ο μικρός είχε ενθουσιαστεί, πρώτη φορά τον πήγαινε εκεί η μαμά του. Είχε διάφορα είδη από το ζωικό βασίλειο, είχε και πολύχρωμα πουλιά. Μέχρι και φίδια είχε, μα πιο πολύ εντυπωσιάστηκε από τους τρεις μεγάλους κροκόδειλους.

Γύρισαν πιο αργά, το μεσημέρι, στο σπίτι, γεμάτοι και οι δύο από όμορφες στιγμές και μια χαρά που ήταν έκδηλα ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους. Σε λίγο θα γύριζε και η κόρη της από το σχολείο. Άκουσε θόρυβο από τον πάνω όροφο, σίγουρα είχε ξυπνήσει κι εκείνος. Είχε χρόνο όμως, τον είχε χρονομετρημένο. Μιάμιση ώρα έκανε από την ώρα που ξυπνούσε μέχρι την ώρα που κατέβαινε να ψάξει για φαί ή ποτό. Την πρώτη μισή ώρα καθόταν στην άκρη του ντιβανιού για να ανασυγκροτηθεί, να θυμηθεί πού ήταν και ποιος ήταν.

Η Σύλβα έστρωσε το τραπέζι, έβαλε τα πιάτα, τα μαχαιροπίρουνα και την κατσαρόλα στη μέση, άνοιξε τις σαρδέλες και έκοψε το ψωμί. Εκείνη την ώρα είχε μπει και η κόρη της στο σπίτι. Ο Κωστάκης μόλις την είδε, έτρεξε στην αγκαλιά της και άρχισε να της λέει για το λούνα παρκ, τις αστείες μαϊμούδες στον κήπο και το πόσο όμορφα είχε περάσει με τη μαμά τους.

«Να δεις πόσο μεγάλοι ήταν οι κροκόδειλοι Ελισσώ, αλλά ευτυχώς κοιμόντουσαν και δε με είδαν που τους κοίταζα» της είπε γεμάτος από ενθουσιασμό ο μικρός.

Η Ελισσώ χάρηκε που πέρασε τόσο όμορφα ο αδελφός της, αλλά ένα τσίμπημα ζήλιας το ένιωσε. Γιατί δεν την περίμενε η μαμά να πάνε όλοι μαζί; Έπειτα,

ο μικρός τής έδειξε το μεγάλο καινούργιο του φορτηγό που άναβαν και τα φώτα του και τότε, λες και κατάλαβε τη θλίψη στα μάτια της αδελφής του και ευθύς θυμήθηκε το δικό της δώρο και έβγαλε από την τσάντα την κούκλα. Η Ελισσώ την πήρε στα χέρια της να την περιεργαστεί. Τελικά ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη της, η μαμά δεν την είχε ξεχάσει, της είχε πάρει κι αυτηνής ένα δώρο.

«Πήγαινε να πλυθείς κι έλα να φάμε Ελισσώ και κάνε γρήγορα γιατί έστρωσα το τραπέζι», άκουσε τη μάνα της να της λέει και το κορίτσι έτρεξε να το κάνει άμέσως. Έπειτα μπήκε στο δωμάτιό της και στόλισε την κούκλα δίπλα στη Ραλλού, την αγαπημένη της κούκλα.

«Μη φοβάσαι Ραλλού μου, εσένα αγαπάω πιο πολύ, ξέρεις εσύ» της είπε κλείνοντάς της το μάτι συνωμοτικά και νιώθοντας ταυτόχρονα μια μικρή ενοχή να της τρυπάει την καρδούλα.

Έπειτα κατέβηκε κάτω και πήγε στην κουζίνα που την περίμεναν. Η μαμά τούς σέρβιρε φαγητό στα πιάτα και κάθισαν οι τρεις να φάνε, αμίλητοι.

«Σ' ευχαριστώ μαμά, είναι πολύ όμορφη η κούκλα που μου πήρες» της είπε κάποια στιγμή, σπάζοντας την ψυχία.

Η μάνα της ούτε που την κοίταξε, βουτούσε εκείνη την ώρα το ψωμί μέσα στη σάλτσα.

«Θαρρώ πως ζήλεψε η Ραλλού, μα της εξήγησα» συνέχισε να της λέει η μικρή.

«Τι της είπες δηλαδή;» τη ρώτησε η μάνα της.

«Ότι αυτή έχω μέσα στην καρδιά μου και να μη ζηλέψει. Δε θέλω να ζηλεύει μαμά, είναι πολύ άσχημο πράγμα η ζήλια» της είπε, ενώ τα ματάκια της ήταν ήδη βουρκωμένα.

Η μαμά της την κοίταζε. Ήταν τελικά πολύ έξυπνη η κόρη της. Έκανε τη Ραλλού πρωταγωνίστρια των συναισθημάτων της. Η ματιά της μαλάκωσε και άπλωσε το χέρι της καλώντας την να πάει κοντά της.

Αυτό ήθελε η Ελισσώ, μόνο αυτό, να κωθεί στην αγκαλιά της και να νιώσει τη ζεστασιά της. Και την ένιωσε! Πόσο χαρούμενη ήταν εκείνη τη στιγμή. Πόσο! Τόσο, όσο χρειάζόταν για να διώξει κάθε αμφιβολία που είχε στην καρδούλα της. Η μαμά την αγαπούσε, αυτό είχε σημασία. Τι πείραζαν όλα τα άλλα; Τι αξία είχαν; Τι κι αν συμπαθούσε λίγο περισσότερο τον αδελφό της;

Όταν τελείωσαν με το φαγητό και μάζεψε το τραπέζι, κατέβηκε κι ο άνδρας της.

«Παιδιά πηγαίνετε πάνω», έσπευσε να τους πει η μάνα τους κι εκείνα υπάκουσαν. Η Ελισσώ πήρε τον αδελφό της από το χέρι και έτρεξαν να ανέβουν τις σκάλες. Κανένα από τα παιδιά δεν τον χαιρέτησε. Μα

ούτε κι εκείνος νοιαζόταν. Άλλα τον ενδιέφεραν, εκείνα υπήρχαν, δεν υπήρχαν, το ίδιο του έκανε. Άσε που έκαναν και φασαρία τα μούλικά, ευτυχώς που δεν τα είχε κάθε μέρα μέσα στα πόδια του, θα τον τρέλαιναν.

Η Σύλβα είδε τον Ιωσήφ που πήγε πάνω από την κατσαρόλα, την έλεγξε, φαίνεται δεν είχε καταλάβει τι είχε μέσα και έσκυψε να μυρίσει. Πήρε ένα πιάτο και άρχισε να το γεμίζει. Τι πείραζε που το μισό έπεφτε πάνω στην εστία και το άλλο στο πάτωμα; Τελικά τα κατάφερε. Πήρε το ψωμί και τις σαρδέλες που ήταν πάνω στον πάγκο και κάθισε στο τραπέζι. Μια μπουκιά έβαλε στο στόμα του και άρχισε να τη μασουλά και πριν την καταπιεί την έφτυσε. Ωμά ήταν τα φασόλια. Έτσι αποφάνθηκε. Ωμά και άγευστα.

«Αχαΐρευτη, ούτε ένα φαι της προκοπής δεν ξέρεις να φτιάχνεις» φώναξε και πέταξε το πιάτο γεμίζοντας το πάτωμα με φασόλια και τους τοίχους με πιτσιλιές από σάλτσα.

«Στον διάολο να πας, άχρηστε» του φώναξε εκείνη απελπισμένη. Τόσες ώρες έκανε να καθαρίσει κι αυτός ούτε που το σεβάστηκε.

Ο Ιωσήφ όρμησε εκνευρισμένος στο σαλόνι και πήρε ένα μπουκάλι με βότκα. Κατέβασε μια γερή γουλιά που του έκαψε τα σωθικά. Την απόλαυσε όμως. Έπειτα πήγε ξανά στην κουζίνα κρατώντας το μπουκάλι στο χέρι. Παρακολουθούσε τη γυναίκα του

που μάζευε το φαγητό από την εστία και τον τοίχο και κάθε τόσο κατέβαζε το πολύτιμο υγρό στα σωθικά του. Ξαφνικά την είδε να σκύβει για να μαζέψει μ' ένα χαρτί τα φασόλια από το πάτωμα και ξύπνησαν οι ορμές του. Πήγε από πίσω της και την άρπαξε.

Η Σύλβα γύρισε απότομα και τον έφτυσε, σπρώχνοντάς τον με όση δύναμη μπορούσε μακριά της. Τον σιχαινόταν, δεν άντεχε ούτε να τον κοιτάζει, πόσο μάλλον να την αγγίζει. Αυτός γέλασε δυνατά σαν διέκρινε τον τρόμο στα μάτια της, του άρεσε που τον φοβόταν. Στο κάτω κάτω, ας είχε κι αυτή κάποιο συναίσθημα για εκείνον, να μην τον έχει τελείως γραμμένο. Την άρπαξε από τα μπράτσα και την τράβηξε κοντά του.

«Θα μου κάτσεις, αλλιώς θα τα σπάσω όλα εδώ μέσα» την απείλησε.

«Κάνε ό,τι θες, εγώ δεν πρόκειται να σε αφήσω να με αγγίξεις» του αντιγύρισε.

«Τι είπες σκρόφα;» φώναξε κι άρχισε να πετάει κάρτελες και να αναποδογυρίζει τα έπιπλα.

«Σταμάτα παλιάνθρωπε, είναι τα παιδιά επάνω, δεν τα σκέφτεσαι;»

«Σκάσε σκύλα, μη μιλάς άλλο, θα μου κάτσεις είτε το θες είτε όχι» της είπε αγριεμένος και τη στρίμωξε πάνω στον τοίχο πιέζοντας το κορμί του πάνω της και τυλίγοντάς την με τα χέρια του.

Δε θα του ξέφευγε. Δε θα έκανε άλλη κίνηση να του αντισταθεί και το ήξερε. Τα παιδιά της ήταν πάνω απ' όλα, η μόνη της έγνοια εκείνη τη στιγμή ήταν να μην ακούσουν οτιδήποτε και τρομάξουν. Γέλασε δυνατά και γεμάτος ικανοποίηση.

«Αφού κι εσύ το θες, γιατί μου κάνεις ζόρια» της είπε σφίγγοντάς την από το σαγόνι.

Ξεκούμπωσε το παντελόνι του, ήπια άλλη μια γερή γουλιά από το μπουκάλι και την κοίταξε. Τα δάκρυά της κυλούσαν σαν άηχο ρυάκι. Τον περίμενε παραιτημένη. Τι σημασία είχε πια; Αυτό που ήθελε θα το έπαιρνε, θα του το έδινε χωρίς αντίσταση. Σαν άγαλμα στεκόταν και τον περίμενε. Είχε νεκρώσει κάθε συναίσθημα μέσα της.

Εκείνος πήγε ξανά κοντά της και έχωσε το κεφάλι του στον λαιμό της. Έπειτα έκανε ένα βήμα πίσω, άρπαξε τις άκρες του πουκαμίσου της και τραβώντας τες σκόρπισε τα κουμπιά στο πάτωμα. Τράβηξε και το σουτιέν της προς τα κάτω και τα μάτια του καρφώθηκαν πάνω στα στήθη της. Την έσπρωξε μέχρι το σαλόνι και την έριξε βίαια πάνω στον καναπέ. Το τραπεζάκι δίπλα τον εμπόδιζε και το κλώτσησε. Τα γυάλινα μπιμπελό που το στόλιζαν έγιναν θρύψαλα από την πτώση.

Έπεσε επάνω της σαν αγρίμι έτοιμος να την κατασπαράξει κι εκείνη έκλεισε τα μάτια παραδομένη. Της

έφτανε που αισθανόταν τη φρίκη, δεν ήθελε και να τη βλέπει. Όμως, κάτι τον καθυστερούσε.

Η Σύλβα άνοιξε δειλά τα μάτια και τον κοίταξε φοβισμένη. Πόση ώρα θα κρατούσε ακόμα αυτό το μαρτύριο; Τότε εκείνος σηκώθηκε βρίζοντας. Το φερμουάρ είχε σκαλώσει, δεν μπορούσε να το ανοίξει. Η ματιά του ήταν ακόμα καρφωμένη στο στήθος της, μα προσπαθούσε ανώφελα, το φερμουάρ δεν άνοιγε. Δεν κατάφερε να την αγγίξει τελικά, δεν πρόλαβε, αφού μόλις κατάφερε να τραβήξει με νεύρο το φερμουάρ και να το σπάσει, εκσπερμάτωσε μέσα στο εσώρουχό του.

Μούγκρισε σαν ζώο. Άρχισε να σπάει ό,τι γυάλινο έβρισκε μπροστά του, να κλωτσάει τα έπιπλα και να βρίζει. Κάποια στιγμή παραπάτησε πάνω στο κόκκινο φορτηγό του Κωστάκη και το πέταξε με δύναμη πάνω στον τοίχο κάνοντάς το κομμάτια. Της μιλούσε χυδαία, την απειλούσε, τη χτυπούσε, την κλωτσούσε και έκανε σαν θηριό ανήμερο. Αυτή έφταιγε, μόνο αυτή! Αυτή και η γρουσουζιά της! Για όλα! Όλη του τη ζωή χαράμισε δίπλα της κι ευχαρίστηση δεν είχε. Αλλά τι άλλο να περίμενε απ' αυτήν;

Η Ελισσώ τους άκουσε, πήρε τον αδελφό της αγκαλιά και κλειδώθηκε μαζί του στο δωμάτιό της. Έβαλε τα χεράκια της μπροστά στα αφτιά του και του τα έκλει-

σε. Να μην ακούσει. Να μη φοβηθεί. Ας τα άκουγε όλα αυτή, φτάνει να προστάτευε όσο μπορούσε τον μικρό της αδελφό. Του ψιθύριζε λόγια αγάπης, του σιγοτραγουδούσε και προσπαθούσε να τον κάνει να ξεχνιέται, μέχρι να σταματήσει το κακό.

Μα αργούσε. Πόσο πολύ αργούσε. Έκανε την καρδούλα της να χτυπά δυνατά από τον φόβο. Άκουγε τη μάνα της να φωνάζει, άκουγε χτυπήματα, πράγματα να σπάζουν. Άκουγε κι εκείνον που έβριζε. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι γινόταν, το μόνο που ήξερε, ήταν ότι δεν έπρεπε να βγουν από το δωμάτιο. Έπρεπε να μείνουν εκεί, κλεισμένοι μέχρι να σταματήσουν οι θόρυβοι, μέχρι να φύγει εκείνος. Ύστερα, θα έλεγε στον αδελφό της ότι πάει να φέρει μπισκότα και θα έτρεχε να βοηθήσει τη μάνα της.

Πάντα αυτό γινόταν. Ποτέ δεν τόλμησε να κατέβει πριν σταματήσει το κακό. Φοβόταν, φοβόταν πολύ, μα πότερο ήξερε πως δεν έπρεπε να εμφανιστεί πριν τελειώσουν όλα. Ποτέ δεν τόλμησε να μιλήσει για όλα αυτά που συνέβαιναν μέσα στο σπίτι, ποτέ και σε κανέναν. Την όρκιζε η μάνα της.

«Τσιμουδιά, αλλιώς θα μας πάρει και θα μας σκώσει» της έλεγε κι η Ελισσώ υπάκουε.

Δεν ήξερε τι σήμαινε αυτό, ήξερε μόνο ότι αν μιλούσε θα τους έπαιρνε και θα τους σήκωνε και αυτό έμοιαζε να είναι πολύ άσχημο πράγμα. Πιο άσχημο κι

απ' αυτό που ήδη περνούσαν. Γι' αυτό έκλεινε το στόμα της και τσιμουδιά δεν έβγαζε. Δεν έλεγε σε κανέναν τίποτα, κι όταν τύχαινε και τη ρωτούσε η γιαγιά πώς ήταν τα πράγματα στο σπίτι, έλεγε πάντα καλά κι ανασήκωνε αδιάφορα τους ώμους της. Μόνο η κούκλα της η Ραλλού ήξερε, σ' αυτήν όλα τα έλεγε.

Εκείνος, αφού είχε διαλύσει για άλλη μια φορά το σπίτι και την ψυχή της, πήρε δρόμο. Θα γυρνούσε ξημερώματα πια. Η Σύλβα ήξερε πως για τουλάχιστον ένα εξάμηνο δε θα την ενοχλούσε. Έτσι γινόταν πάντα. Χανόταν σ' αυτό που του έδινε το ποτό, βυθιζόταν μαζί του, παρέα του, δίπλα του, μέσα του και δεν επικοινωνούσε. Με τίποτα και με κανέναν. Σαν να μαύριζαν όλα γύρω του και χανόταν κι αυτός μέσα στη μαυρίλα. Ούτε μιλούσε, ούτε λαλούσε. Κοιτούσε στο κενό και έπινε. Μόνο σαν έπεφτε ξερός, σταματούσε να πίνει. Μόνο τότε. Βυθιζόταν σ' έναν ύπνο βαθύ χωρίς όνειρα, χωρίς εφιάλτες.

Αν η Σύλβα δεν άκουγε τη βαριά του ανάσα θα πίστευε πως ήταν νεκρός. Τόσο βαθιά κοιμόταν. Και σαν ξυπνούσε, δε γύρευε καφέ, ποτό γύρευε, γι' αυτό και τα μπουκάλια ποτέ δεν έλειπαν από το σπίτι της. Γέμιζε τα ράφια και άδειαζε την ψυχή της. Άδειαζε κι αυτός τα μπουκάλια. Ήρεμα κι αποστασιοποιημένα. Μέχρι την επόμενη φορά...

Ελισσώ

Η ΟΡΦΑΝΗ ΚΟΡΗ

ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

1991, Γεωργία. Ο εμφύλιος πόλεμος ξεσπά. Ο φόβος αναγκάζει τους Έλληνες να ξεριζωθούν βιάναυσα από τον τόπο τους. «Είστε ξένοι, πηγαίστε πίσω στην πατρίδα σας». Η οικογένεια της Ελισσώς αναζητώντας μια καλύτερη μοίρα πουλάει τα πάντα με σκοπό να επιστρέψει πίσω στην Ελλάδα. Μια πικρή σκέψη είναι ριζωμένη στην καρδιά και το μυαλό «Στα ξένα είμαι Έλληνας και στην Ελλάδα ξένος».

Το ταξίδι ξεκινά. Μια περιπλάνηση μέσα στο σκοτάδι και τον πόνο, που χάραξε με το ζοφερό της μελάνι ανεξίτηλες πληγές στις αναμνήσεις και άφησε πίσω διαλυμένες ψυχές και παιδιά που δεν έφταιζαν σε τίποτα. Τραγικότερη μορφή όλων, η Ελισσώ, που λίγο πριν τα ελληνικά σύνορα, η μάνα της, μέσα στην απόγνωση της, τη δίνει σε δύο άγνωστους, με την υπόσχεση να βρεθούν ξανά...

Η Ελισσώ μεγαλώνει ζώντας μια ψεύτικη ζωή. Όμως, πόσα ψέματα μπορούν να χωρέσουν στο σακίδιο της ζωής; Τα όνειρα της αρχίζει να στοιχειώνει η εικόνα ενός μικρού παιδιού. Και τότε ένα δάκρυ κυλούσε από τα μάτια της, μα το σκούπιζε πριν το δει κανείς, πριν το νιώσει ακόμα και η ίδια.

Μία παράνομη υιοθεσία, η εξαφάνιση ενός παιδιού και μνήμες βυθισμένες στη λήθη υφαίνουν αυτή τη συγκλονιστική ιστορία. Προδοσία, αγάπη, έρωτας και ξεριζωμός είναι το νήμα της. Και το χρώμα του νήματος κόκκινο, σαν τα μαλλιά της Ελισσώς, της κόρης που δεν αγαπήθηκε...

«Εγώ γεννήθηκα χωρίς πατέρα. Χωρίς μητέρα. Γεννήθηκα μία μέρα όταν ήμουν οκτώ χρονών, μέσα σ' ένα αυτοκίνητο και είχα για θέα ένα πανέμορφο λιβάδι»

